

Norrbottenskuriren 5 oktober 2006

Svärtan höjer temperaturen

Brita Weglin
Bodens konstgille

KONST

NÄR MAN ÖPPNAR dörren på Konstgillet i Boden blir man smått överrumplad av Brita Weglins tre bilder *Ur familjealbumet I-III*. De är stora, i blyerts och någon metallfärg – och hänger precis rakt fram.

Det är allt några märkliga, men sinnesmässigt ordentligt utrustade släktingar, som finns i den Weglinska kretsen! En tänker bra, någon annan hör förträffligt och den tredje ser alldeles särskilt väl med tre ögon. Säger något gör de alla tre, inte minst därför de är nya bekantskaper ur Brita Weglins eget mytologiska landskap. "Se på mig, jag finns också" påstår de frankt.

I Weglins landskap lär konstpubliken för övrigt börja känna sig ganska hemma vid det här laget. Mängden av snarlika gestalter, ofta avbildade rakt framifrån i halvbild eller som porträtt, har fått dem närmast att övergå till emblem för konstnären. Mest glad blir jag över att återse Weglins hundar i både emalj och grafik. Hon må kalla dem vad hon vill – för mig kommer de alltid att vara en bild av rymdhunden Laika.

MEN I DEN nu pågående utställningen överraskar hon också, dels med bilderna i blyerts men även i skulpturerna. Den vita *Filosofen* med metallkoner till hörorgan är en tredimensionell kusin till *Målle*, ett grafiskt blad, eller varför inte med den silverhuvade figuren ur familjealbumet. I skulpturen *Danserskan och Dirigenten* blandas material på ett lite oroande sätt, kanske finns där också ett un-

dertryckt hot.

Riktigt läbig är dock *Självporträtt eller sitter saligheten i håret*. Hår är ett konstmaterial jag har svårt att fördra oavsett om det är i konst-

hantverk som **TVILLINGSJÄL**. Brita Weglin på Konstgillet i Boden.

eller i Umeåkonstnären Maria Sundströms stolar, där sitsen var tillverkad av människohår. Det senare verket ingick i en utställning som bland annat påminde betraktaren om de tyska nazisternas förhållande till dem de återanvände i till exempel stearinljus.

NU SYSSLAR WEGLIN inte alls med det temat utan har spetsat sitt hår med små Jesusbarn i plast och metall, stängt in det i en gryta men låtit testar rinna utanför. Ändå får verket mig att tänka på död och smärta, en avsliten skalp ströslad med tvivel. Huga.

Men det är bra för samtidigt blandar verken in lite svärta, undertonen i Weglins bilder är oftare humoristisk än läskig, och höjer temperaturen i utställningen. Det är som om mötet med eleverna på Sverigefinska folkhögskolans konstlinje har fört en aning smutsighet till Weglins uttryck; ett stråk av det obehagliga drar över en del bilder och blandas med det skeva, men glada. Det är fruktbart och kittlande inför öppnandet av Kulturens hus i Luleå. Ett av utsmykningsuppdragen har nämligen gått till henne.

Regine Nordström